అనుబంధం

మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటల సమయం.

రోహిణీకార్తె ఎండ తన ప్రతాపాన్ని చూపిస్తోంది.

ఆదివారం కావడం మూలాన ఎండకి భయపడి పిల్లా పెద్దా అంతా యిళ్ళల్లోనే ఉండిపోయారు.

నిర్మానుష్యంగా వున్న రోడ్డుమీద, నడిపీట నావలా నిల్చుండిపోయాడు కోటిగాడు వంటరిగా.

"పాలైస్!" అంటూ గట్టిగా అరిచి పిల్లల కోసం ఆశగా చూశాడు.

ప్రతిరోజూ వాడి కేక వినగానే చుట్టుముట్టే పిల్లలు ఒక్కరూ ఈరోజు రాలేదు.

కారణం ఆ రోజు స్కూల్ లేకపోవడమే. కోటిగాడి ముఖం చిన్నబోయింది.

వాడికి దాదాపు పదేళ్ళుంటాయి.

తిండి సరిగ్గా లేకపోయినా అదోరకమయిన దర్జా కనిపిస్తూంది వాడి ముఖంలో.

తల్లి వాడికి తెలియనే తెలియదు-తండ్రి అంతకంటే తెలియదు.

ఒకర్ అవ్వమాత్రం తెలుసు.

ఆమే వాడికి తల్లీ, తండ్రీ!

ఒకే కూతురు, తన బిడ్డని తల్లి చేతుల్లో పెట్టి కన్ను మూస్తే, ఆ పసిగుడ్డును కడుపులో పెట్టుకుని కూతురి మరణపు దుఃఖాన్ని దిగమింగింది అవ్వ.

తను కూలకెళ్తూ.. ఎలాగో ఇన్నాళ్ళు వాణ్ణి పెంచింది. కానీ వృధ్యాప్యం హఠాత్తుగా ఆక్రమించేసిన శత్రుసేనలా ఆమెనాక్రమించేసరికి యిప్పుడు కూలీ నాలీ చేసుకోవడం ఆమెకి కష్టతరమైపోయింది.

అందుకే. ఇటీవల మనవణ్ని, వాళ్ళకాళ్ళూ, వీళ్ళ కాళ్ళు పట్టుకుని ఓచోట పనికుదిర్చింది.

అది బండిమీద అయిస్ ఫ్రూట్స్ అమ్మడం. ఉదయం బయల్దేరి సాయంత్రందాకా అమ్మితే ... అమ్మినదాన్నిబట్టి కమీషన్ ఇస్తాడు యజమాని.

అయితే యజమాని మాత్రం చండశాసనుడు. ప్రాణం పోతున్నా ఒకర్ పైసా యివ్వడు. సరిగదా పసివాడు ఓ ఐస్ ఫ్రూట్ కావాలని అడిగినా ఇవ్వడు.

అందుకే ఆయన స్వభావం తెలిసిన అవ్వా మనవడు అలాంటి ఆశలేం పెట్టుకోరు.

అయితే మూడురోజులనుంచీ అవ్వకు జ్వరంగా వుండి,

పన్లో కెళ్ళడంలేదు. కోటిగాడు తెచ్చింది ఇద్దరికీ చెరో బన్, టీ నీళ్ళు తప్ప మరేం యివ్వలేకపోయింది.

ఈరోజు అదీ దొరికేటట్టు లేదు.

ఉదయంనుంచి రెండు మూడు ఐస్‌ఫ్రూట్స్ తప్ప అమ్మలేకపోయాడు కోటిగాడు.

అరిచి అరిచి నోరు, నడిచి నడిచి కాళ్ళు పడి పోయాయి.

ఎండకి ముఖమంతా కందిపోయింది.

చెప్పుల్లేని కాళ్ళు బొబ్బలెక్కిపోయాయి.

ఆకలితో పేగులు అరుస్తున్నాయి.

చెవులు ఘుడియలు పడుతున్నాయి.

అడుగుతీసి అడుగు పెట్టడమే కష్టంగా వున్న సమయంలో యేం చెయ్యాలో ఆ పసివాడికి అర్థంకాలేదు. అసలు ఇల్లెలా చేరాలోకూడా తోచలేదు.

ఒకట్ల ఐస్‌ఫ్రూట్ తినాలని ఎంతగానో అనిపించింది. అయితే యజమాని ఉగ్రనరసింహావతారం గుర్తొచ్చి ఆ ప్రయత్నాన్ని విరమించుకొన్నాడు.

నీరసంతో కళ్ళు తిరుగుతున్నట్లనిపించి ఓ విశాలమయిన భవంతి ముందున్న పెద్ద చెట్టునీడలో కూలబడ్డాడు కోటిగాడు.

అప్రయత్నంగా "అమ్మా!" అన్న పదం అతని లేత పెదవులనుంచి వెలువడింది.

ఎందుకో పాపం తెలియని అమ్మ గుర్తొచ్చి వాని కళ్లు నీటితో నిండిపోయాయి.

చిరిగిన చొక్కాతో కళ్ళు, ముఖానికి పట్టిన చెమట తుడుచుకుంటూ విశాలమయిన ఆవరణలో అందంగా, మరింత ఠీవిగా నిల్చున్న ఆ భవనాని కేసి చూశాడు.

మూసిన యినప గేట్లోంచి రకరకాల పూల మొక్కలు బారులుతీరి ఆహ్వానిస్తున్నట్లు కనిపించాయి.

గేటు లోపలివేపు ఘూర్కా ఓ చెట్టునీడన బీడీపూత్తూ కూర్చున్నాడు.

ఓ నౌకరు తోడేల్లాంటి కుక్కకి బిస్కట్లు తినిపిస్తున్నాడు.

పనిమనిషి కాబోలు మెల్లగా గేటు తీసుకుని బయటి కొచ్చి చేతిలోని బుట్ట చెత్తకుండిలోకి పంపింది.

అన్నం, కూరలు...చెత్తాచెదారం కలిసిన ఆ కూటి కోసం నాలుగు కుక్కలు పరుగున వచ్చి తినబోయి అవి నోటికి చిక్కక కాట్లాడుకుంటున్నాయి.

అదంతా చూస్తున్న ఆ చిన్నారి మనసులో యెన్నో అనుమానాలు.

మరెన్నో ప్రశ్నలు.

జవాబులేని ప్రశ్నలు!

"పెద్ద పెద్ద భవంతుల్లేకపోయినా తమకి కనీసం మంచి గుడిసైనా లేదెందుకు?

పంచభక్ష్య పరమాన్నాలు లేకపోయినా ఆకలి తీర్చు దుసేందుకింత అంబలయినా లేదెందుకు? శిథిలమైన గుడిసెల్లో

ఆకలితో, చలితో తాము ముడుచుకు పడుకుంటే రాజభవనాల్లాంటి ఇళ్ళల్లో పట్టుపరుపులమీద తిన్నదరక్క పడి దొర్లే బాబులెందుకున్నారు?

ఆ పాడు దేవుడసలీ తేడా లెందుకు పెట్టాడు? తో డేల్లాంటి కుక్కకి బ్రతిమాలి బిస్కట్లు తినిపిస్తుంటే, బక్క చిక్కిన ఈ కుక్కలకి యీ పాట్లేమిటి? ఈ మారాజులు కంచాల్లో పారేసిన అన్నంతో తనూ, మా మ్మకాక మరో నలుగురు హాయిగా తినచ్చే! అంత నేలపాలు చెయ్యడమెందుకు?

కనీసం చెల్లాచెదురుగా పారెయ్యకుండా ఓ చోట పెడితే ఆ కుక్కల ఆకలైనా తీరేదికాదా?"

ఆకలికి తట్టుకోలేని ఆ పసి మనసు యిలా ఆలోచిస్తూంటే—

అదే మేడ పై అంతస్తులోని ఎ. సి. రూమ్‌లో పడుకున్న డాక్టరు ఆనందరావు ఏకైక పుత్రరత్నం అయిన పదేళ్ళ రమేష్ పై కిటికీ అద్దాల్లోంచి చెట్టుకింది ఐస్ బండిని చూసి మెల్లగా తల్లి శకుంతల దగ్గరికి చేరాడు — "మమ్మీ!" అంటూ.

"ఏమిటీ?" అందామె నిద్రలోంచే.

"మమ్మీ! ఒక్కసారి లే" మెల్లగా అన్నాడు రమేష్.

"ఏమిటి గొడవ! పడుకో!" విసుగ్గా అంది కళ్ళు తెరవకుండానే శకుంతల.

"అదికాదమ్మా! నాకు పాలైస్ కావాలి" నోముగా అడిగాడు రమేష్.

"దానికి నన్నడగడం దేనికి? వెళ్ళి ఫ్రిజ్ లోంచి తెచ్చుకో" అంది మరోవేపుకి వత్తిగిలుతూ.

"అది...కాదు" గొణిగాడు రమేష్.

"మరేది?..."

"వీధిలో అమ్మే పాలైస్ కావాలి!" మెల్లిగా అన్నాడు.

"ఏమిటి?" అంది శకుంతల కళ్ళు పెద్దవిచేసి. ఆమె నిద్ర కాస్తా ఎగిరి చక్కాపోయింది.

"వీధిలో అమ్మే పాలైస్..."

అతని మాట పూర్తికానేలేదు. చటుక్కున లేచి కొడుకు నోరు మూసేసింది శకుంతల, ఆ మాట భర్త చెవిని ఎక్కడ పడుతుందో అని. అయినా—

"ఏమిటి?" అన్నాడు ఆనందరావోసారి కళ్ళు తెరిచి.

"ఆఁహాఁ! మరేంలేదు. మీరు పడుకోండి" అనేసి, మెల్లగా లేచి ఫ్రిజ్ లోంచి ఐస్ క్రీం తెచ్చి కొడుకిచ్చింది శకుంతల.

ఎంత మంచి వస్తూలయినా వీధిలోకొంటే భర్తకిష్టం వుండదని ఆమెకి బాగా తెలుసు.

"ఇది నాకొద్దు! ఆ పాలైసే కావాలి" కిటికీదగ్గరకొచ్చి మెల్లగా అన్నాడు రమేష్.

శకుంతల కూడా కిటికీ దగ్గరకొచ్చి ఐస్ ఫ్రూట్ బండిని చూసింది.

"నామాట విను నాన్నా! అసలది నిజంగా ప్లైస్ కాదు. పట్టిసీళ్ళతో చేస్తారు. మనింట్లో వున్నదే ఎంచక్కా మంచి ఐస్‌క్రీం!" నచ్చచెప్పబోయింది.

"అయినా నాకదే కావాలి" మరీ పసివాడిలా మొండిగా అన్నాడు రమేష్.

"ఏమిటీ గొడవ?" విసుగ్గా అన్నాడు ఆనందరావు.

"డేడీ! నాకు వీధిలో అమ్మే ప్లైస్ కావాలి" యెప్పుడూ లేనంత ధైర్యంగా అడిగాడు రమేష్.

తల్లీ కొడుకుల సంభాషణ విన్న ఆనందరావు అంతగా ఆశ్చర్యపోలేదు. అందుకే—

"వద్దు నాన్నా! అలాంటివి తింటే జబ్బులొస్తాయి" సౌమ్యంగానే అన్నాడు.

"అదికాదు డాడీ! వాటిమీద మూతుంటుంది. నిజం! కావాలంటే చూడు" అన్నాడు రమేష్.

క్షణం ఆలోచనలోపడ్డ ఆనందరావు—

"మనం...ఎంచక్కా...హోటల్ కెళ్ళి..." అంటూ యేదో నచ్చచెప్పబోయాడు.

కానీ రమేష్ విన్లేదు.

"ప్లీజ్! డేడీ...ఈ ఒక్కసారీ! ఇంకెప్పుడు అడ గనుగా!" అన్నాడు బ్రతిమాలుతూ.

నిన్న తన ఫ్రెండ్ సుధీర్ తినడం చూసిన దగ్గర్నించి అతనికా ప్లైస్ తినాలని మహా ఆశగా ఉంది.

గత్యంతరంలేని ఆనందరావు—

"సరే! వాణ్ణిలా రమ్మను" అన్నాడు.

రమేష్ ముఖం వెలిగిపోయింది.

శకుంతల తెల్లబోయింది.

"ఆగు...ఎండలోకి నువ్వెళ్ళకు! వాణ్నే...ఇలా మెట్ల మీదికి తెమ్మను" అన్నాడు ఆనందరావు కొడుకు పరిగెత్తడం చూసి.

"పర్లేదు డేడీ! ఇప్పుడే వచ్చేస్తానుగా" అంటూ నిమిషంలో మాయమయ్యాడు రమేష్.

"ఏయ్ పాలైస్!"

నిస్త్రాణగా చెట్టుకానుకుని కూర్చున్న కోటిగాడు త్రుళ్ళిపడి చూశాడు.

"ఏయ్! ఇలారా" లోపల్నించే చెయ్యి వూపుతూ అన్నాడు రమేష్.

కోటిగాడి కళ్ళు తళుక్కు-మన్నాయి.

ఆ పిలుపు వాడికి పన్నీటి చినుకులా తోచింది.

ఎక్కడలేని ఓపికా వచ్చింది.

చటుక్కున లేచి ఘూరాగ్గా-తీసిన గేట్లోంచి పాలైస్ బండిని లోపలికి తీసికెళ్ళాడు.

"మంచివేనా?" దర్పంగా అడిగాడు రమేష్.

"ఆ! మంచివయ్యే బాబుగోరూ! ఒక్కసారి తింటే మరేదవరు...ఎన్నిను?" ఉత్సాహంగా అన్నాడు కోటిగాడు.

"రెండిప్పు చాలు" అన్నాడు రమేష్.

కోటిగాడు పెట్టె మూత తీసి రెండయిస్ఫ్రూట్స్‌ని జాగ్రత్తగా తీసి రమేష్‌కిచ్చాడు.

"ఆగు!" అన్న గర్జనకి తృళ్ళిపడ్డారు పిల్లలిద్దరూ.

"ఏమిటీ చేతులనిండా?" వస్తూ చిరాగ్గా అన్నాడు ఆనందరావు.

చేతులు చూసుకున్నాడు కోటిగాడు. అవి యెర్రగా రంగు పూసినట్లున్నాయి.

"ఏం నేదు బాబూ! అయిసుఫ్రూటు రంగు" తేలిగ్గా అనేశాడు.

"ఛ! ఛ! డర్టీఫెలో! అలా చేత్తోనా తీసేది?" అసహ్యంగా చూస్తూ అన్నాడు ఆనందరావు.

"మరి సేత్తోనేగా బాబూ తియ్యాలా" అమాయకంగా అడిగాడు కోటిగాడు.

"నోరు ముయ్యి! వెధవ తెలివితేటలు" అకారణంగా మండిపడ్డాడు ఆనందరావు.

దీనంగా చూశాడు కోటిగాడు.

రమేష్ అర్ధరూపాయి బిళ్ళతీసి వాడికి ఇవ్వబోయాడు.

"రమేష్!" మరోసారి అరిచాడు ఆనందరావు.

"ఏమిటి డేడీ?" బిత్తరపోయాడా పిల్లాడు.

"ఆ అయిస్ అక్కడ పడెయ్!"

"ఏ...ఎందు...కు డేడీ?"

"ముందు చెప్పిన పని చెయ్యి!" మండిపడ్డాడు ఆనంద రావు.

"అదేమిటండీ! పిల్చి కొని...ఇప్పుడు...కాదంటే ఏం బావుంటుంది? ఆఁ! నువ్వెళ్ళు రమేష్" అంది శకుంతల కల్పించుకుంటూ.

"వీల్లేదు! ఆ అయిస్ కొనడానికి వీల్లేదు. ముందు వాణ్ణి అవతలకి గెంటెయ్యి!" కొడుకు చేతిలోని ఐస్ ఫ్రూట్స్ రెండూ లాక్కుని పెట్టెమీద పడేశాడు ఆనందరావు.

"బాబూ! సెయ్యి కడుక్కుని మల్లీ తీసిత్తాను" కంగారుగా అన్నాడు కోటిగాడు.

వాడికా బేరం ఎక్కడపోతుందో అన్న బెంగ నర నరాల్నీ ఒణికించేలా చేస్తోంది.

"అవసరంలేదు. నువ్వెళ్ళిపో" కఠినంగా అనేసి వెను తిరిగాడు ఆనందరావు.

భర్త ప్రవర్తనకి విస్తుపోయింది శకుంతల.

రమేష్ కొత్త వ్యక్తిని చూస్తున్నట్టు చూస్తూండి పోయాడు, తండ్రిని.

కోటిగాడు కృంగిపోయాడు.

వాడిలోని అవసరం అభిమానాన్ని అవతలికి నెట్టింది.

"బాబుగోరూ! అలా అనొద్దు బాబుగోరూ! పొద్దున్నుంచీ యేం తిన్నేదు. అన్నం తిని మూడ్రోజులైంది. మా యమ్మకు జొరం" అన్నాడు దయనీయంగా.

వాడిమాటలు విన్న ఆనందరావుకి జాలికన్నా కోపమే ఎక్కువ వచ్చింది.

“అయితే ఏమంటావ్?” అన్నాడు కఠినంగా.

“తలవరియ్య కొంటే...ఓ అర్ధరూపాయొస్తది... అమ్మెట్టి...నేనూ, మా మామ్మ టీనీల్లు తాగుతాం” వాడి కళ్ళల్లో నీళ్లూరి టపటప చొక్కామీదికి రాలుతున్నాయి.

“అయితే...ఇది తీసుకో! అంతేగానీ నీ వెధవచేతి తిండి మా కక్కర్లేదు” అర్ధరూపాయి బిళ్ళ విసిరేస్తూ మేడ మెట్లవైపు తిరిగాడు ఆనందరావు.

ఆ నాణెం వాడి ముఖానికి తగిలి నుదుట పెద్ద బొప్పి కట్టింది.

కోటిగాడిలో అభిమానం పొంగింది.

ఆశ కృంగింది.

నిరాశ ఆకలిని రెచ్చగొట్టింది.

ఆ ఆకల ఆవేశాన్ని తట్టిలేపింది.

ఆవేశం ఉచితానుచితాల్ని మర్చిపోయింది.

“ఉంచుకో! అదీ నువ్వే ఉంచుకో! కాదంటే నీ బిచ్చగాడికో దానం చేసుకో! నాకు తిండి లేకపోయినా అబిమానం వుంది. నీలా లచ్చలు నేపోయినా...లచ్చలు సేసే దమ్మూ గునం వుంది. ఇంతమంది నౌకర్లు నేపోయినా కొండంత మామ్ముంది. మేం తినకపోయినా కూసంతుంటే, పసిపాణం ఆకలితో అల్లాడి పోతుంటే సూస్తూ ఊరుకోం! అలాటిది...లచ్చలుండి ఓ అద్ద

రూపాయ్ కాడ యనకాడావ్! నువ్వో ఓ మొగాడివే! కట్టు! మగో మేడ కట్టు."

తన్నుకొస్తూన్న దుఃఖాన్ని బలవంతంగా దిగమింగుతూ ఆవేశంగా అరిచి బండిమీద చేతులేశాడు కోటి తోసుకెళ్ళడానికి...అంతే! వాడు వెళ్ళి అల్లంతదూరాన పడ్డాడు...ఐస్ ఫ్రూట్సన్నీ నేలపాలై పోయాయి.

"రాస్కెల్! ఏంకూశావ్ రా? పైసాకి గతిలేని వెధవ్వి! నన్ను పట్టుకుని ఇన్ని మాట్లంటావ్ రా–నువ్వెంత! నీ బతుకెంత! నిన్నీ రోడ్డుమీదపడేసి పిచ్చికుక్కని కొట్టినట్టు కొడితే నీ తాతెవడొస్తాడో చూస్తాను" అంటూ ఆవేశంగా ఎడాపెడా బాదేశాడు ఆనందరావు.

"ఏమిటీ అన్యాయం?" శకుంతల అడ్డం వచ్చింది.

"నువ్వులే! ఇవాళ పీడిరక్తం కళ్ళచూస్తాను. ఆఫ్ట్రాల్! వెధవ వేలెడులేడు నన్నింతలేసి మాటలంటాడా!" లుంగలుచుట్టుకుపోతున్న వాడి కాలర్ పట్టుకుని లేవదీసి మరి నాలుగు దెబ్బలు వేశాడు.

శకుంతల లోని మాతృత్వం ఈ అన్యాయాన్ని సహించలేకపోయింది.

"ఏమిటి? మీ కేమైనా మతిపోయిందా? అన్నం పున్నం తెలియని పసివెధవ. ఏదో ఆకలి బాధతో అంటే ఇన్నేళ్ళొచ్చి దయ, జాలి అన్నపదాల కర్థం మర్చిపోయి అలా కొడతారా? ఇప్పుడు వాడికేమైనా అయితే? నిజమైన బాధతో

ఎవరైనా అంటే అది మనకి కచ్చితంగా తగిలి తీరుతుంది జాగ్రత్త!" కాళిలా అరుస్తున్న శకుంతలని ఆనందరావు, రమేష్ కాక, నౌకర్లంతాకూడా వింతగా చూస్తూండిపోయారు.

కోటిగాడికి మాత్రం అవేం వినిపించడంలేదు. కనిపించడంలేదు.

దాదాపు స్పృహలేనట్టు పడివున్న వాడి కళ్ళకి నేల పాలైన పాలైస్‌లు మాత్రం దీనంగా కనిపిస్తూన్నాయి.

వాడికి దెబ్బల బాధగానీ, ఆకలి బాధగానీ అస్సలు గుర్తులేవు.

వాడికి గుర్తున్నదల్లా యజమాని రూపం.

ఆగ్రహంతో మండిపడే రూపం!

వాలిపోతున్న కళ్ళు ఓసారి తెరిచి అయిస్ బండికేసి చూశాడు.

అయిస్ కరిగి ఆ ప్రాంతమంతా తడిగా అయిపోతోంది.

ఎలాగైనా లేచి మిగిలినవాటిని పరి డబ్బాలో వేసుకుందామని అనుకున్నా వాడి శరీరం వాడి మాట వినడంలేదు.

అవ్వ ఎంతసేపటికి మనవడు రాకపోవడంతో ఆ జ్వరంతోనే, కర్ర సాయంతో వాణ్ని వెతుక్కుంటూ వచ్చి, ఆ పరిస్థితుల్లో వున్న మనవణ్ని చూసి బోరుమంది.

"ఏందయ్యా! ఏం జరిగింది?" అంది వాణ్ణి ఒళ్ళోకి తీసుకుంటూ.

"ఏం జరిగిందా? వీడికి పొగ రెక్కింది. సాక్షి దరిద్రపు అయిసు కొన్లేదని నానామాటలూ అన్నాడు.

"నా సంగ తెల్సునగా? తల్చుకుంటే ఊరి పొలిమేరలు దాటించెయ్యగలను, జాగ్రత్త" ఉరిమినట్టు అన్నాడు ఆనందరావు.

అవ్వని చూశాక అతని ఆవేశం మరింత పెరిగింది.

"ఏటి నానా! అలా అన్నావా?" మెల్లగా వాడి తల నిమురుతూ అంది అవ్వ.

లేదన్నట్టు తల అడ్డంగా వూపాడు కోటిగాడు.

అవ్వని చూశాక వాడి దుఃఖం రెట్టింపయింది.

"అయితే నేనబద్ధం ఆడనంటావా? దాన్ని పోయే తద్దినాన్ని కోరి తెచ్చుకున్నానంటావా?" అరిచాడు ఆనందరావు.

"లేదుబాబూ! ఏదో సిన్నోడు? తెలవదు కోపం సేసుకోకండి బాబూ!" సర్ది చెప్పింది తగూలంటే భయపడే అవ్వ.

"అవునే! సిన్నోడే! మరి సిన్నోడైతే ఆ పెద్దమాటెందుకే? ఇదిగో! ఇదే చెప్తున్నాను. ఈ పరిసరాల్లోకిఇంకెప్పుడైనా వచ్చారో..."

"అంహుఁ! ఇంకెప్పుడు రాం బాబూ!" అతనిమాట పూర్తికాకుండానే కంగారుగా అనేసింది అవ్వ.

"ఇలా చెప్పడం ఎన్నోసారి! అలగాజన్మా, అలగా బుద్ధులు" ఓసారి ఏవగింపుగా అవ్వా మనవళ్ళకేసి చూసి

కొడుకుతోసహా లోపలికెళ్ళి థఢాల్న తలుపు మూసుకున్నాడు ఆనందరావు.

అతను వెళ్ళగానే—

"నాన్నా! కోటీ!" పొంగి వస్తున్న దుఃఖాన్ని ఆపుకుంటూ అంది అవ్వ. వాడి తలమీది గాయం ఆమెకి కంగారు పెడుతోంది.

"ఏమిటి?" అన్నట్టు చూశాడు కోటిగాడు.

"ఇంటికెల్దాంపద" గాయాన్ని కొంగుతో తుడుస్తూ అంది.

"కా...నీ...పాలైస్" దుఃఖంతో వాడిగొంతు పెగల్లేదు.

అవ్వకికూడా ఏడుపు ఆగడంలేదు. కానీ—

"పోన్లే నానా! ఏం చేస్తాం! అయినా నువ్వలా అనకూడదయ్యా! ఆళ్ళు పెద్దోల్లు. ఆరు కోపంచేసేత్తే మనం బుగ్గయిపోవూ?" అంది మెల్లగా.

"అదికాదవ్వా! ఆ బాబు..."

"నాకుతెలుసు నాన్నా పద! ఇంకెప్పుడూ ఇట్రామాక. ఒచ్చినా...ఈ ఇంటికాడికి అసలురామాకలెగు! మెల్లగా ఇంటికెల్దాం. మీ అయ్యగారితో నే సెప్పుకుంటాను పాలైసుల ఇసయం."

వాడి కళ్ళనిండా నీళ్లు.

వాడి వళ్ళంతా దుమ్ము.

వాగి బట్టలంతా రక్తపు మరకలు.

మెల్లగా ఓపిక చేసుకుని లేవబోయాడు.

"కూర్చో! ఇది తిను" మెల్లిగా ఓ ఆకులో టిఫిన్ అందించింది శకుంతల.

"వద్దు" అన్నట్టు తల తిప్పాడు కోటిగాడు.

వాడిలోని అభిమానానికి విస్తుబోయింది శకుంతల. బలవంతంగా వాడిచేత తినిపించింది.

"నీ పేరు రాజవ్వకదూ?" అంది హఠాత్తుగా.

తృళ్ళిపడ్డ అవ్వ "అవునమ్మా" అనేసింది.

ఓసారి కోటిగాడికేసి చూసి దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి లోని కెళ్ళి ఓ పళ్ళెంనిండా అన్నం, కూరలు తెచ్చి–

"ఇదిగో అవ్వా, ఇది తీసికెళ్ళి తినండి. కాదనకు" అంది మెల్లగా.

"అమ్మా!" ఆశ్చర్యంగా చూసింది అవ్వ.

"నీ పరిస్థితి నాకు తెలుసవ్వా! కాని... నేనాయన భార్యని. ఎంతటి విషాన్నయినా దిగమింగెయ్యాలి" అంటుంటే ఆమె కంఠం ఒణికింది.

ఆమెకేసి అవ్వ జాలిగా చూసింది.

"ఇంద ఈ రెండొందలు వుంచు. ఎప్పుడైనా అవసరం అయితే నన్నడగడానికి సందేహించకు కానీ ఒకటి గుర్తుం చుకో! ఈ సంగతి మనిద్దరి మధ్యే వుండాలి."

బలవంతంగా రెండు నోట్లు చేతిలో కుక్కి– ఎవరో తరుముతున్నట్టు లోనికి పరిగెత్తింది శకుంతల.

"ఏటి మామ్మా! అమ్మగోరు అంత డబ్బిచ్చారూ?" వింతగా చూస్తూ అన్నాడు కోటిగాడు.

తృళ్ళిపడింది అవ్వ.

"నిన్నిడా పెడా కొట్టి, నీ రకతం కల్లజూసిన ఆ పెద్ద మడిసి, నిన్ను కన్న నీ బాబేరా! పాసిపని సేసే మీ యమ్మని మోసంసేసి నీ జన్మకి కారనం అయి, దాన్ని ఒట్టొట్టోముంచడవేం గాక, మనల్నీ పూర్నించి ఎల్లగొట్టడానికి సూశాఁడా ఈ దరమ పెబువు. ఇటేపు రానని పెమాణం సేయించుకున్నాకగానీ వూరుకో నేదురా!

అందుకే అటాత్తుగా నువ్వు కనిపించేసరికి తన పాపం గుర్తొచ్చి శివాలాడాడు! పిచ్చోడా! మంచి బట్టేస్తే నువ్వూ ఆ రమేష్‌బాబులా వుంటావని అందరికీ తెలుసురా. ఈ కదంతా తెలిసిన ఆ దరమతల్లి జాలిపడిందిరా. పోలికబట్టి నిన్నూ, పేర్నట్టి నన్నూ గుర్తట్టి జాలడి ఇచ్చిందిరా నానా!" అని చెప్పాలనుకుంది. కానీ చెప్పలేదు. అలా చెప్తే ఆ పసివాడి మనసులో ఒకలాంటి ప్రేమో, లేక ఆశో, అదీగాక తల్లిని మోసం చేసినందుకు కక్షో బయల్దేరుతుందనీ, అది అనేక అనర్ధాలకి దారితీస్తుందనీ ఆమెకి తెలుసు. అందుకే—

"ఆయమ్మది జాలిగుండె నానా! మా దొడ్డ ఇల్లాలని ఇన్నాను ఇప్పుడు సూత్తన్నాను" రెండు చేతులు జోడించి మేడకేసి చూస్తూ అంది అవ్వ.

కోటిగాడు కూడా ఆరాధనగా నమస్కరించి లేచాడు.

మనవణ్ని పొదివి పట్టుకుని తూలుతూ వెళ్ళిపోతున్న అవ్వని పై అంతస్తులోంచి చూస్తున్న శకుంతల కళ్ళు నీళ్ళతో నిండిపోయాయి.

ఏదో సినిమాలోని సంఘటన గుర్తొచ్చిందామెకి.

తండ్రీ కొడుకులని తెలియకుండానే ఒకర్ని చూసి ఒకరు తన్మయత్వంగా చూసుకుంటారు. అదే "రక్తసంబంధం" అని తేల్చాడు కథకుడు.

కానీ...అది సినిమా!

ఇది? నిజజీవితం!

సిరిసంపదల ముందు, పేరు ప్రఖ్యాతుల ముందు యీ బంధాలు తారుమారవుతాయి.

సమయానుకూలంగా మారుతూంటాయ్!

మరోసారి భారంగా నిట్టూర్చింది శకుంతల.

"అనుబంధం ఆత్మీయత అంతా ఒక బూటకం. ఆత్మతృప్తికై మనుషులు ఆడుకునే నాటకం...వింత నాటకం."

పాట ఎక్కణ్ణించో విషాదంగా వినిపిస్తోంది!

ఆంధ్ర సచిత్ర వారపత్రిక

(౦)